

ΕΤΟΣ Θ'.

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Συνδρομή ἑτησίαι: Ἑλλάδι περ 12, ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ περ. 20 — Αἱ ἀνδρομαί ἄρχονται ἀπὸ τοῦ 8 Ἰουλίου 1884
Τόμος ΙΒ' 1 Ἰανουαρίου ἑκάστη ἔτος καὶ εἶναι ἑτησίαι. — Γραφεῖον Διευθ. Ἐπι τῆς ἑσφ. Πανεπιστημίου 39.

ΝΙΝΥΜΦΗ ΠΛΟΥΣΙΑ

(Διήγημα. Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ P. Mercieux.)

— Δοιπόν, ἐτελείωσε. Δὲν τὸν θέλεις καὶ τὸν κ. Δορμὶλ. Ἄς πάγη καὶ αὐτὸς με τοὺς πολλοὺς, ὅσους ἠρνήθης ἕως τώρα.

— Ἀγαπητέ μου πάτερ, λυποῦμαι ὅτι σὲ δυσαρεστῶ καὶ πάλιν. Ἄλλ' εἶνε περίεργος σύμπτωσις. Κανεὶς ἀφ' ὅσους με ἠβέλησαν δὲν εἶχε τὸ προτέρημα νὰ μὲ ἀρέσῃ.

— Μήπως ὄνειρεύεσαι τὰ ἀδύνατα;

— Ἐν μόνον ὄνειρεύομαι, ν' ἀγαπῶ τὸν ἄνδρα, τὸν ὁποῖον θὰ νυμφευθῶ, καὶ νὰ ἔχω πεποίθησιν ὅτι μ' ἀγαπᾷ. Ἄν αὐτὸ εἶνε χίμαιρα, παραιτοῦμαι τοῦ γάμου.

— Αὐτὰ, ἀγάπη μου, τὰ λέγουν ὅλα τὰ κορίτσια, ἐνόσω εἶνε ἀνήλικα.

— Βίς ὀλίγους μῆνας γίνομαι ἐνήλικος. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ με μέμφεσαι δι' αὐτό.

— Νὰ σὲ μέμφωμαι, κόρη μου! Καὶ δὲν ἐννοεῖς ὅτι θὰ ἐπεθύμουν μάλιστα νὰ σταματήσω τὸν χρόνον αὐτόν, ὅστις φερεὶ διὰ σὲ τὰ ωραιότερα τῆς ἡλικίας σου ἔτη, προσεγγίζει δὲ τὴν στιγμήν, καθ' ἣν θὰ σὲ ἀποχωρισθῶ; Δι' αὐτὸ ἤθελα νὰ σκεφθῆς ὠρίμως περὶ γάμου.

— Ἀλλά, παππάκη, δι' αὐτὸ ἴσα ἴσα, διότι σκέπτομαι ὠρίμως, δυσκολεύομαι ν' ἀποφασίσω. Ἄν ἦμουν ἀνήρ, τὸ πρᾶγμα θὰ ἦτον ἀλλέως. Θὰ ἤρκει τότε, — καθὼς ἀρκεῖ, φαίνεται, σήμερον — νὰ εἶχα χορεύσει με μίαν νεάνίδα, ἢ ὅποια νὰ ἔχη ἀμυγδαλωτοὺς ὀφθαλμοὺς ἢ μύτην εὐμορφὴν ἢ ὠραῖον λευκὸν χρῶμα ἢ κομψὸν ἀνάστημα, — καὶ προῖκα, ἐννοεῖται, κομψὴν — διὰ νὰ πεισθῶ, χωρὶς ἄλλην ἐξέτασιν, ὅτι ὁ Θεὸς τὴν ἐδημιούργησε δι' ἐμέ, καὶ ὅτι εἴμεθα προωρισμένοι νὰ ζήσωμεν ὁμοῦ ζωὴν μακάρων. Ἄλλ' ἐγὼ εἶμαι, βλέπεις, κόρη ἀπαιτητικὴ, καὶ θέλω νὰ γνωρίσω τὸν ἄνδρα τὸν ὁποῖον θὰ νυμφευθῶ. Θὰ ὁμολογήσῃς δέ, ὑποθέτω, ὅτι εἰς στρόβιλος καὶ εἰς ἀντίχορος δὲν ἀρκοῦν εἰς ἀπόδειξιν τῶν ἠθικῶν προτερημάτων ἐνὸς μελλονύμφου.

— Ἐλα τώρα, Μαρκέλλα, αἰωνίως θ' ἀστείυεσαι; Δὲν ἔχεις πλήρη ἐλευθερίαν νὰ σπουδάσῃς

ἔνα μνηστῆρα, ἀρκεῖ νὰ μὴ τὸν ἀπορρίψῃς ἐκ πρώτης ὄψεως;

— Ὦ, βεβαίωτατα! Θὰ ἠδυνάμην ἐξαιρετὰ νὰ διέλθω μαζύ σου ἐσπέρας τινάς, καθ' ἃς θὰ προσεπάθει νὰ κρύψῃ τὰ ἐλαττώματά του, νὰ μὴ προσφέρῃ λέξιν, ἢ ὅποια ἠδύνατο νὰ με δυσαρεστήσῃ καὶ νὰ θαυμάσῃ ὅτι ὀλίποτε θὰ μὲ ἤρχετο νὰ σκεφθῶ, νὰ εἶπω ἢ νὰ κάμω. Τὴν θεατρικὴν αὐτὴν παράστασιν τὴν ἀπῆλθαισα πολλάκις, ἀλλ' ἔκλεισα τὴν σκηνὴν πρὶν ἀρχίσῃ τὸ δρᾶμα. Ἦσθάνοιεν ὅτι κατήντων νευρικὴ καὶ ἀνυπόφορος ἤρχιζα μάλιστα ν' ἀποστρέφωμαι τὸν ἄνθρωπον, ὅστις μ' ἔλεγε μόνον κολακείας, ἀντὶ νὰ μὲ ἐκφραστῇ εὐλικρινῶς τὴν περὶ ἐμοῦ ἰδέαν του. Τοῦ κακοῦ, πάτερ μου! ὅτι καὶ ἂν κάμω, εἶμαι πεπεισμένη, ὅτι ἂν ἀφήσῃς ἐν μόνον μὴδενικὸν ἀπὸ τὰ φοβερὸν ποσόν, τὸ ὁποῖον μὲ δίδεις προῖκα, ἢ μικρά μου προσωπικότης θὰ ἔχανεν ἀμέσως τὸ μέγιστον τῶν θελημάτων της, καὶ θὰ καθίστατο ἀπαράτητος, ἀντὶ νὰ ἐπιζητητῆται καὶ νὰ κολακεύεται, ὅπως τώρα συμβαίνει.

— Ἀδικεῖς τὸν ἑαυτὸν σου. Ἐκτός τῆς πατρικῆς μου φιλοτιμίας, τὴν ὁποῖαν λησμονῶ, δὲν βλέπω πολλὰς νεάνιδας αἱ ὁποῖαι εἰμποροῦν νὰ παραβληθοῦν μαζύ σου. Εἶσαι εὐμορφῆ, εὐφυῆς, καλοανθρεμμένη.

— Φθάνει, παρακαλῶ. Εἶν' ἐντελὴς περιττὸν νὰ πανηγυρίζῃς τὸν ἑαυτὸν σου.

— Τὸν ἑαυτὸν μου;

— Δὲν λέγει ὅλος ὁ κόσμος ὅτι σοῦ ὀμοιάζω; Ἄν ἦμαι εὐμορφῆ, θὰ εἶπῃ ὅτι καὶ ὁ πατήρ τοῦ ὁποῖου εἶμαι ὀμοίωμα, δὲν εἶνε ἄσχημος; Ἄν εἶμαι καλοανθρεμμένη, θὰ εἶπῃ ὅτι ὁ ἐξάιρετος πατήρ μου ἐπεμελήθη πολὺ τὴν ἀνατροφὴν μου. Θὰ ὁμολογήσῃς, ὅτι τοιοῦτους ἐπαίνους δὲν κάμνει κανεὶς εἰς τὸν ἑαυτὸν του.

— Σιώπα, κακόκαιδο! Εἶσαι ἀνυπόφορη, καὶ δὲν κατορθῶν ποτὲ νὰ σὲ μαλώσω καθὼς σοῦ πρέπει. Ἐλα, καλὴ μου κόρη, σ' ἐξορκίζω! Μὴ περιμένῃς νὰ κωφθῶ καὶ νὰ τυφλωθῶ, διὰ νὰ μὲ κάμῃς ἐγγόνους τοὺς ὀπίθους δὲν θὰ εἰμπορῶ πλέον ν' ἀκούω. Ἄν σὲ ἀνέθρεψα καλά, μὴ μὲ κάμῃς νὰ μετανοήσω, ὅτι μέρος τῆς καλῆς σου ἀνατροφῆς ὑπῆρξε καὶ ὑπερβολικὴ ἴσως ἐλευθερία κρίσεως.

— "Αν ἀρχίσης, παππάκη μου, μὲ τὰ αἰσθήματα, δὲν ἀστετεύομαι πλέον. "Όχι, δὲν θέλω νὰ μετανοήσης, ὅτι μὲ μετεχειρίσθης, ἅμα ἠσθάνθην τὸ λογικόν μου, ὡς εἶπην μᾶλλον, εἰς τὴν ὁποίαν ἐνεπιστεύθης ὅλας σου τὰς χαρὰς καὶ ὅλας σου τὰς μερίμνας. Μὲ ἠγάπησες τόσο, ὥστε, ἀπὸ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας, δὲν ἠσθάνθην τὸ κενὸν τοῦ ὁποῖον εἶχεν ἀφίσει κύκλω μου ὁ θάνατος τῆς μητρὸς μου. Εἶμι ἔτοιμη μὴ νὰ κάμω πᾶσαν θυσίαν, διὰ νὰ σὲ ἴδω εὐτυχῆ. Εἶπέ μου ὅτι εἶσαι πεπεισμένος, ὅτι ὁ κ. Δορμὶλ θὰ εἶνε καλὸς σύζυγός καὶ ἰδίως ἐξαιρετὸς γαμβρός, καὶ τοῦ εἶδω τὴν χειρὰ μου χωρὶς ἐνθουσιασμόν, εἶνε ἀληθές, ἀλλὰ καὶ χωρὶς δισταγμόν.

— Θεὸς φυλάξῃ νὰ σοῦ συμβολεύσω γάμον ὑπὸ ταύτουτος ὄρους. Δὲν εἶμαι γέρον ἐγωιστῆς καὶ οἶα νὰ σοῦ τὸ ἀποδείξω, ἀναλαμβάνω τὴν ἐπίσημον ὑποχρέωσιν νὰ μὴ σοῦ ὑποδείξω πλέον, ἀπὸ σήμερον, κανένα γαμβρόν. Ζήτησε μόνη σου τὸν φαίικα. Δός μου ὅμως τὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι, ἅμα νομίσης ὅτι τὸν εὔρες, θὰ μὲ εἰδοποιήσης, καὶ θὰ μὲ ἀφήσης νὰ ἐξετάσω τὰ περὶ αὐτοῦ, καὶ θ' ἀποδεχθῆς τὰ ἀποτελέσματα τῆς ἐξετάσεώς μου.

— Τὸ ὀρκίζομαι.
— Δὲν θὰ λησμονήσω τὴν ὑπόσχεσίν σου. Τώρα πρέπει νὰ γράψω εἰς αὐτὸν τὸν πτωχὸν Δορμὶλ.

— Μὴν ἰαησυχῆς, καλέ μου, τόσο πολύ δι' αὐτόν. Νομίζω ὅτι ἡ πηγή του δὲν εἶνε ἀθρόα-πευτος. Ἡ φιλοτιμία τοῦ μόνον θὰ προσβληθῇ. Ξεύρεις ὅτι εἶνε φοβερὸν πρᾶγμα ν' ἀεῖξῃ μία κόρη ἐν ἑκατομμύριον ἐπὶ τοῦ παρόντος καὶ πολλὰ ἄλλα εἰς τὸ μέλλον;

— Φοβερὸν, ἀληθῶς!

— Γέλα καὶ περιγέλα με ὅσον θέλεις. Ὁμολογῶ, βεβαίως, ὅτι ἡ μεγάλη αὐτὴ περιουσία ἔχει καὶ τὰ καλὰ της. Ἀλλὰ, προκειμένου περὶ τοῦ γάμου μου, θὰ ἐπιθύμουν νὰ μὴν ἔχω ὄσολόν διὰ νὰ ἔχω τὴν βεβαιότητα ὅτι ἐμπνέω ἀληθές καὶ ἀφιλοκερδὲς αἶσθημα. Ὑπάρχει μεγαλειτέρα ταπεινώσεις καὶ σκληρότερα ἀπογοήτευσες ἄλλης παρὰ ν' ἀνακαλύψῃ τις. — ὅταν ἦν ἀγαπᾶ πλέον ὅτι τὸ χρηματοκιβώτιον μόνον ἐνέπνευε ὅλας τὰς ἔρωτικὰς διαθέθειώσεις, τὰς ὁποίας ἐνόμιζεν ὅτι ἀπετείνοντο εἰς αὐτήν. Μοῦ ἔρχεται πολλὰ-κις ἄρεσις νὰ μεταμπίεσθῶ, ὡς ἦρωϊς τοῦ ἀρχαίου δράματος, νὰ γείνω ποιμενίς, καὶ νὰ μεταβῶ εἰς τοὺς ἄγρους, διὰ νὰ ἴδω ἀνὰ ἡμέρην πάντοτε τόσοσαν μαγευτικὴ καὶ ὑπὸ τὸ νέον μου σχῆμα.

— Στοιχίματίζω ὅτι θὰ ἐπρέλλαινες ὅλους τοὺς βόσκους καὶ τοὺς ἐργάτας τῶν περιχώρων. Μὴ τυχὸν σκέπτεσαι νὰ ἐκλέξῃς μεταξὺ αὐτῶν τὸν μέλλοντα γαμβρόν μου; Ἄς μοῦ λείπη! πρότιμὸν τὸν Δορμὶλ.

— Τί ἐπεικῆς ποῦ εἶσαι νὰ μὴ θυμῶνῃς μὲ

τὰς ἀνοησίας τὰς ὁποίας σοῦ λέγω! Ἡξεύρεις ὅμως ὅτι κατὰ βάθος εἶμαι πολὺ λογικῆ;

— Πάρα πολὺ, κόρη μου. Εἰς τὴν ἡλικίαν σου συνήθως, δὲν ἀναλύουν τὰ πράγματα τόσο πολύ, καὶ ἐπικρατεῖ μᾶλλον ἡ πρώτη καὶ στιγμιαία ἐντύπωσις.

— Διὰ νὰ ἐπέλθῃ κατόπιν ἰσόβιος μετάνοια. Νὰ σοῦ εἰπῶ, παππάκη; Ἐπρεπε νὰ μὲ νυμφεύθης ὅταν ἦμην δεκαεξὲς ἐτῶν, πρὶν ἰδῶ τὸν γάμον τῆς πτωχῆς ἐξαδέλφης μου Γεωργίας. Αὐτὸς μ' ἔκαμε δύσπιστον. Ἐδόκεν ἡ πτωχὴ ὅλην τὴν καρδίαν εἰς τὸν μνηστῆρά της. Ἦτο πεπεισμένη—καὶ τὸ ἐπιστεύσαμεν ὅλοι μας—ὅτι τὴν ἐλάτρευε, καὶ ὅτι ἐμέλλον ταχέως νὰ πραγματοποιηθῶν ὅλα τὰ περὶ εὐτυχίας ὄνειρά της. Μετὰ τρία μόλις ἔτη, πτωχεῖα καὶ χωρισμός. Δὲν εἶνε φοβερὸν;

— Ἀλήθεια, εἶνε ἱστορία λυπηρὰ. Ἀλλὰ διατί ἐνθυμεῖσαι αὐτήν, ἐνῷ ἔχεις κύκλω σου τόσοις νεονύμφους, οἱ ὁποῖοι ζοῦν εὐτυχῆς. Τὸ κατ' ἐμὲ τὰ ὀλίγα ἔτη τὰ ὁποῖα ἔζησα με τὴν μητέρα σου, ἦσαν ἐπίγειος παράδεισος. Δι' αὐτὸ δὲ καὶ ἐπιθυμῶ νὰ σὲ ἴδω εὐτυχῆ, ὅπως εὐτυχῆσαι-μεν ἡμεῖς.

Ἡ Μαρκέλλα ἐκάθισεν ἐπὶ τῶν γονά των τοῦ πατρὸς της, τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ τῷ εἶπε δακρῦντα.

— Δεῖξέ μου ἓνα ὁμοῖόν σου, καὶ βλέπεις ἂν διστάζω.

— Σιώπη, ζαχαρογλύωση, σιώπα. Αἱ κολακείαι σου δὲν ποῦ κάμουν ἐντύπωσιν. Ἐπειτα ὠρκίσθη νὰ μὴ σοῦ προτείνω πλέον κανένα. Ἀνακάλυψε σὺ μόνη σου τὸν ἦρωα τοῦ μέλλοντος. Ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἡ ἀμῆρα εἶνε ζευγμένη. ἔλα νὰ κάμωμεν ἓνα γύρον εἰς τὸ δάσος ἕως τὴν ὄραν τοῦ προγεύματος.

— Ἐπὶ ὅτις! Δὲν ἔχω ἄλλο.

Ἡ Μαρκέλλα δακρῦντα εἶπε— πρέπει νὰ τ' ὁμολογήσωμεν, — τὸ δικαίωμα νὰ φαίνεται δύσκολός, οὐδεμίαν δὲ ἔλεγον ὑπερβολὴν ὁ πατήρ της βεβαίων ὅτι ὀλίγα νεανίδες ἠδύναντο νὰ παραβληθῶσι πρὸς αὐτήν. Ἦτο ὑψηλὴ καὶ θαυμασιῶς νεύσωμος. Καίτοι οἱ ὀφθαλμοὶ της, αἱ θορῦς καὶ ἡ κόμη ἦσαν βαθέος μελανοῦ χρώματος, ἡ φύσιονωμα της εἶχεν ἄφατον ἐν ἡρεμίᾳ γλυκύτητα: διότι αἱ βλέφαρά της ἦσαν μακρὰ καὶ ἀνατολικῶς προμήχη τὰ βλέφαρά της. Ἡ εἰς της ἦτο μικρὰ τὸ στόμα της, περίφρον συνήθως, ἀπαθαινε λατρευτὸν ὁσάκις ἐμειδίᾳ, ἡ δὲ λεπτότης τοῦ ἀνω χείλους της κατέλεγε τὸ πνεῦμα αὐτῆς. Ἀφθονὸς οὐλῆ καὶ ἀπαλὴ κόμη ἐπέσπεφε τὴν πρὸς ἑρῶν αὐτὴν καὶ ὠραιότατην κεφαλὴν. Χαρακτήρ εὐθὺς καὶ ἰσχυρὸς φύσις εὐλι-κρινῆς ἀποσπρεφομένη τὰς περιστροφὰς καὶ τὰ κοινωνικὰ ψεῦδη: διάνοια μορφωμένη, πνεῦμα αὐτόβουλον, διαρκῆς εὐθυμία, καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἀπει-

ρος ἀγαθότης· τοιαῦτα ἦσαν τὰ θέλητρα, ἀπὸ ἀεὶς ἐδόμενον παρ' αὐτῆ ὅσους εἰλικυεν ἡ καλλονὴ τῆς.

Εἶχε μὲν κ' ἐλαφράς τινας σκιάς ἢ εἰκῶν· διότι ἡ ἀπόλυτος τῆς κόρης εἰλικυεῖα μετεπιπτεν ἐνίστε εἰς τραχύτητα. Ἄλλ' ὁσάνκις τούτο σπανίως συνέβαινε, ἡ ευχαρὶς νεῆνις τοσαύτον ἐρασιμῶς ἐπληρώθη τὸ σφάλμα τῆς, τόσον εἰλικυεῖως ἐλυπεῖτο δι' αὐτὸ καὶ τόσον ἀπεριστατόφως τὸ ἐξωμολογείτο, ὥστε ἀδύνατος ἦτο εἰσαδέσθαι κατ' αὐτῆς μνησικακία.

Ἴσως εἶχε καὶ πῶς πλείονα παρησίαν ἢ ὅση ἐπετρέπετο ἄλλοτε εἰς νεάνιδα· ἴσως περὶ τινῶν πραγμάτων εἶχεν ἰδέας ἐδραίας καὶ ἀμεταβλήτους. Ἄλλὰ τούτου ἀφορμὴ ἦτο ἡ ἀνατροπὴ τῆς. Ὁ κ. Δαρλεμῶν οὐδέποτε εἶχεν ἀπομακρυνθῆ τῆς θυγατρὸς του. Μὴ θέλων ν' ἀντικαταστήσῃ διὰ ξένης τὴν ἐλλείπουσαν μητρικὴν ἐποπτεῖαν, εἶχεν οὕτω ρυθμίσει τὰ τοῦ βίου του, ὥστε ν' ἀφιεραῖ εἰς τὸ τέκνον του πᾶσαν ὥραν, ἥτις ἐπερίσσειεν ἀπὸ τῆς ἐργασίας του.

Ἄμα ὡς ἠξήθη ὀλίγαν ἡ Μαρκέλλα, προσεπάθησε νὰ καταστήσῃ αὐτὴν ὅσον τὸ δυνατόν ἐντελεστέραν οἰκοδέσποιαν. Δωδεκάετις μόλις, προήδρευε μεγάλου γεύματος, σοβαρὰ ὡς μικρὰ γυνή.

Πᾶσαν πρωΐαν τὴν ἀγδύην ὥραν εἰσήρχετο εἰς τοῦ πατρὸς τῆς. Ὡμίλιον οἱ δύο ὠρίζον τὴν χεῖρσιν τῆς ἡμέρας, καὶ ὁ κ. Δαρλεμῶν μετὰ μητρικῆς ἀληθῶς προσηθείας ἀπέτεινε εἰς τὴν θυγατέρα του ὅσας ἐνάμιζεν ἀναγκαίας παρατηρήσεις. Εἶτα παρήρχοντο πρὸ αὐτῆς οἱ ὑπηρεταὶ κ' ἐλάμβανον τὰς διαταγὰς τῆς. Οὕτω δέ, μετὰ τινὰ λήθη, ἄτινα ἐνόμιζε ἀναγκαῖα ὁ πατήρ τῆς, ἡ Μαρκέλλα εἶχε καταστῆ λίαν ἔμπειρος καὶ ἦσκε θαυμασίως τὴν λαχούσαν αὐτῆ μερίαν οἰοκίσεως.

Τὰ γραπτικὰ, γραφεῖα κατεῖχε τὰ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Προβήγγιας δώματα τοῦ οἴκου. Τὸ μέγαρον δέ, ὅπερ κατόικον ὁ κύριος καὶ ἡ δεσποινὴς Δαρλεμῶν, ἔκειτο εἰς τὸ βάθος τῆς αὐλῆς κ' ἔβλεπεν ἐπὶ ὠραίου κήπου, ἐν ᾧ ἠγείρετο θερμοκήπιον καταλεγόμενον μετὰ τῶν σπανιωτάτων ἐν Παρισίοις.

Τὴν ἐνάτην ὥραν ὁ κ. Δαρλεμῶν ἀπῆρχετο εἰς τὰς ὑποθέσεις του, ἡ δὲ Μαρκέλλα εἰσγάζετο μετὰ τῆς παιδαγωγοῦ τῆς, τῆς Μίςς Βιργινίας Δώμβευ τὸν πατέρα τῆς ἐπαπέβλεπε κατὰ τὴν ὥραν τοῦ προγεύματος, εἶτα δέ, μετὰ τὴν τετάρτην ὥραν ἦτο ἀποκλειστικῶς εἰς αὐτὸν ἀφιερωμένη. Αἱ ὥραι ἐκεῖναι ἦσαν δι' αὐτὴν αἱ καλλίτεραι τῆς ἡμέρας. Ἐξήρχοντο πάντοτε ἁμοῦ, πεζοί, ἔφιπποι ἢ ἐφ' ἀμάξης· καὶ ὁ μὲν πατήρ διηγείτο πᾶν ὅ,τι ἐνόμιζεν ὅτι ἠδύνατο νὰ διαφέρῃ τὴν θυγατέρα του καὶ ν' ἀναπτύσῃ τὴν διάνοιάν τῆς· ἐκεῖνη δὲ τῷ ἔλεγε τὰ ἀπὸ τοῦ γεύματος ἐν τῇ οἰκίᾳ συμβῆτα. Εἶχεν ἀπόλυτον εἰς αὐτὸν ἐμπιστοσύνην καὶ ἀδιστακτικῶς τῷ ἀπεκαλύπτε καὶ τὰ ἐλάχιστα τῶν διανοημάτων τῆς.

Οὕτως ἡ νεαρὰ κόρη, λατρουμένη ὑπὸ τοῦ πα-

τρὸς καὶ τῆς παιδαγωγοῦ τῆς, ἦρξεν πρὸ πολλοῦ ἠδὴ εἶχε μεταβλήθῃ ἀπὸ διδασκάλου εἰς συντροφὸν καὶ φίλην, περικυκλωμένη ὑπὸ πάσης ἀπολαύσεως, ἣν δύναται νὰ παρᾶσχη πλοῦτος πολὺς, νοημόνως διαπόμενος, συνησθάνετο καὶ ἐξετίμα πληρέστατα τὸν ἐν τῷ βίῳ ἀγαθὸν αὐτῆς κληρον.

Ὁ κ. Δαρλεμῶν εἶχε ν' ἀγοράσει διὰ τὴν κόρην τοῦ χαριεστάτην ἀγροτικὴν οἰκίαν ἐν Βίλλ-Δαβραῖ ὅπου κληῖρον τὸ θέρος, περιτρέχοντες ἔφιπποι πᾶσαν πρωΐαν τὰ κύκλω δάση. Ὁ πραπτεῖς τῆς ἐληθιμῶν ἐκεῖ τὰς ἐργασίας του καὶ ἀπῆρχετο εἰς Παρισίους μόνον μετὰ τὸ πρόγευμα. Ἦτο δὲ εὐτυχὴς θεραπεύων καὶ τὴν ἐλαχίστην τῆς θυγατρὸς του ἐπιθυμίαν. Μίαν μόνην λέξιον ἄν' ἔλεγει ἐκεῖνη, ἠγόραζε αὐτὸς εἰκόνα μεγάλου καλλιτέχνου, ἡ ἀνεκούριζε πενομένην οἰκογένειαν ὑπὲρ ἧς ἡ Μαρκέλλα διεφέρετο. Ἐπρεπε δ' ἀληθῶς νὰ ἔχη αὐτὴ ἐξαίρετον φύσιν, ὥστε νὰ μὴ τὴν βλάβῃ ἡ μεγάλη ἐκεῖνη εὐτυχία. Ἀπῆλθε αὐτῆς, κ' ἐφοβεῖτο μὴ τὴν στερηθῇ. Οὐδέποτε, διανοεῖτο, ἠθέλε τυχεῖ παρὰ συζύγου τῆς ἐντελοῦς ἐκεῖνης ἀφοσίσεως, τῆς εὐμενούς καὶ τρυφερᾶς στοργῆς, ἃς εἶχεν ἀσφαλῆς πάντοτε καὶ βεβαίως παρὰ τοῦ πατρὸς τῆς.

— Ἐνθυμῆσαι, καλέ, εἶπε πρωΐαν τινὰ ἡ Μαρκέλλα εἰς τὸν πατέρα τῆς, τὴν κυρίαν Δεσκλάβελ, τὴν ἀξιαγάπητον ἐκεῖνην γυναῖκα, πενηχοιτούτιδα περίπου, τὴν ὅποιαν ἐγνωρίσαμεν εἰς τὸ Δουστὸν.

— Τὴν ἐνθυμοῦμαι λαμπρὰ, ἀγαπητῆ μου. Δὲν τὴν ἐπανειδίκαμεν ὅσον ἐπόμενον γεμιῶνα εἰς Παρισίους;

— Ναι· εἶχεν ἀρῆσει δι' ἓνα μῆνα τὸ κτήμα τῆς εἰς τὴν Βρετάνην, καὶ ἦλθε νὰ μᾶς εἰδῇ. Ἐκτοτε ἐλάμβανον πότε καὶ πότε, γράμματά τῆς πλήρη ἀγαθότητος καὶ στοργῆς, καὶ τῆς ἀπῆντων πάντοτε τακτικᾶ, διότι, μὲ εἶχε μαγεῦσει.

— Κ' ἐμὲ τὸ ἴδιον ἴσως διότι μού ἔλεγε τόσα καλά διὰ σέ. Ἄλλὰ πόθεν ὁ λόγος περὶ αὐτῆς;

— Ἐλαβᾶ πρὸ μικροῦ γράμμα τῆς, τὸ ὅποιον μὲ κατελύπησε. Μού γράφει ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν ὅποιον εἶχεν ἀναθέσει μὲ πλήρη ἐμπιστοσύνην τὰς ὑποθέσεις τῆς, ἔφυγε πρὸ ἐνός μηνός μετὰ ὅλην τῆς τὴν περιουσίαν. Ἐως τὴν ὥραν οὐκ ἐβλάθη νὰ συλληφθῇ ὁ κλέπτης, καὶ ἡ ταλαίπωρος γυνὴ εἶχε κατεστραμμένη, καὶ ὑποχρεοῦται νὰ πωλῆσῃ τὸ κτήμα, ὅπου κατοικεῖ ἀπ' ὅταν ἐγεννήθη.

— Δὲν ἔχει τέκνα;

— Ἐχει ἓνα υἱόν. Ὄταν τὴν εἰδᾶμεν εἰς τὸ Δουστὸν καὶ εἰς Παρισίους, ὁ υἱὸς τῆς περιηγήετο τὸν κόσμον μ' ἓνα φίλον του. Τὸν υἱὸν αὐτὸν τὸν λατρεῖ ἡ μήτηρ του, καὶ ὅταν τὸν συλλογίζεται, μού γράφει, αἰσθάνεται πολὺ βαρύτερον τὸ ἀτύχημά τῆς. Διὰ γὰρ μὴν ἀπαμακρυνθῇ τῆς μητρὸς

του, ήτις, νέα χήρα είκοσιπέντε ἐτῶν, ἀφιερώθη ἐντελῶς εἰς αὐτόν, ἐξήσαν ἕως τότε ὡς ἀγροτικὸς εὐγενής, καλλιεργῶν τὰς γαῖας του, κυνηγῶν, ἀλιεῶν καὶ περιηγούμενος.

— Ἐξήσε δηλαδὴ ὡς πλούσιος ἀργός.

— Πιθανόν. Τώρα ὅμως πρέπει ν' ἀλλάξῃ ζωὴν. Ἡ κ. Δεσκλοβέλ μ' ἐρωτᾷ, ἂν δὲν σοῦ εἶνε δυνατόν νὰ δώσῃς μικρὰν τινα θέσιν εἰς τὸ κατάστημα σου εἰς τὸν υἱόν της. Ὅσον μικρὰ καὶ ἂν ἦνε, θὰ τὴν δεχθῆ με χαρὰν. Εἶνε πολὺ ἱκανός, μου γράφει.

— Χμ! Δὲν ἔχω μεγάλην πεποίθησιν εἰς τοὺς νεαροὺς αὐτοὺς εὐγενεῖς, οἱ ὁποῖοι ἐξήσαν ἀργοὶ τὰ καλλίτερα ἔτη τῆς νεότητός των, καὶ ἀνακαλύπτουν ἑξαφνα ὅτι ἔχουν ἕκτακτον κλησιν διὰ τὸ ἐμπόριον.

— Ἐλα, παππάκη, μὴ κάμνῃς τὸν κακόν. Διατί τάχα νὰ μὴ σοῦ ἦνε ὠφέλιμος αὐτὸς ὁ νέος; Ἐξ ὅσων μοῦ γράφει ἡ μήτηρ του, ἐταξείδευσε πολὺ καὶ ὀμιλεῖ ὅλας τὰς γλώσσας: γερμανικά, ἀγγλικά, ἰταλικά, ἰσπανικά, . . . Ἐξέρω γὰρ; ἴσως καὶ κινέζικα. Ἐπειτα δὲν σοῦ ζητοῦν ἄλλο τίποτε, ἢ μόνον νὰ τὸν παραλάβῃς ὑπὸ δοκιμὴν.

— Κ' ἔπειτα, ἂν ἡ δοκιμὴ δὲν μ' εὐχαριστήσῃ, τί νὰ εἰπῶ τῆς μητρός του, ἡ ὁποία θὰ ἔχῃ βεβαίως φοβερὰν ἰδέαν περὶ τῆς ἱκανότητος τοῦ υἱοῦ της;

— Ἦκουσα πολλάκις κῆποιον σοφὸν φίλον μου, ὀνομαζόμενον Δαρλεμών, νὰ λέγῃ, ὅτι ἀδύνατον εἶνε νὰ γείνη καλὸν εἰς τὸν κόσμον, ἂν ἐμποδίζεται τις ἀπὸ τὰς δυσκολίας τοῦ μέλλοντος. Ἀλήθεια, παππάκη, θὰ ἦμουν πολὺ εὐτυχῆς ἂν ἤμπορούσες νὰ κάμῃς τίποτε πρὸς ἀνακούφισιν τῆς πτωχῆς αὐτῆς γυναικός. Ἡ ἰδέα ὅτι εἶνε δυστυχῆς μοῦ προξενεῖ ἀληθῆ λύπην. τὴν ἐγνώρισα πάντοτε τόσον φαιδρὰν, ἐρασιμίαν, ἀσκολομένην περὶ τῆς εὐχαριστήσεως τῶν ἄλλων, καὶ νέαν ἀκόμη, κατὰ τὴν μορφὴν καὶ τὴν ψυχὴν, μ' ὅλας τὰς λευκὰς της τρίχας.

— Ἀγαπητῆ μου κόρη, ἀπ' αὐτὸ ἔπρεπε ν' ἀρχίσῃς. Ἀφοῦ τόσον ἐνδιαφέρεσαι, τὸ ζήτημα εἶνε κατ' ἀρχὴν λελυμένον. Δὲν ἤξεύρω τί θὰ κάμω αὐτὸν τὸν κύριον. Γράψε ὅμως τῆς μητρός του νὰ μοῦ τὸν στείλῃ.

— Εὐχαριστῶ, παππάκη. Ἦμουν τόσον βεβαία περὶ τῆς ἀπαντήσεώς σου, ὥστε ἡ ἐπιστολὴ μοῦ εἶνε ἤδη ἀρχισμένη.

— Μέγα θαῦμα, μὰ τὴν ἀλήθειαν! Ὡς νὰ μὴν ἤξευρες, ὅτι με καταφέρεις πάντοτε νὰ κάμω τὸ θέλημά σου. Δὲν ἔχει ἄλλας διατάγας διὰ σήμερον ἢ δεσποινίς;

— Ὡ! ἡ δεσποινίς ἔχει καὶ μίαν ἄλλην ἰδέαν ἀκόμη. Δὲν ἤξεύρει μόνον, ἂν ἤμπορεῖ νὰ πραγματοποιηθῆ.

— Λέγε ὅπως δὴποτε.

— Ἰδού, καλέ μου, τί εἶνε. Σὲ ἤκουσα πολλάκις νὰ λέγῃς αὐτὴν τὴν ἀνοιξιν, ὅτι θ' ἀπεφασίζες

τέλος πάντων ν' ἀναπαυθῆ; ὀλίγον, ὅτι αἱ ὑποθέσεις σου ἦσαν τσιουτοτρόπως τακτοποιημένοι, ὥστε θὰ κατάρθωνες τοῦ λοιποῦ νὰ τὰς ἀφίνης ὀλίγον καιρὸν χωρὶς ζημίαν, καὶ ὅτι πολὺ ἤθελες ν' ἀγοράσῃς κανὲν κτῆμα μακρὰν τῶν Παρισίων, διὰ νὰ κάμνῃς ἐκεῖ τὰς διακοπὰς σου. Ἀλήθεια;

— Ἀληθέστατα. Καὶ συμπεραίνεις;

— Ὅτι ἂν ἐπηγαίναμεν νὰ κάμωμεν ἓνα γυρὸν εἰς τὴν Βρετάνην, θὰ ἐβλέπαμεν τὸν πύργον τῆς Κυρίας Δεσκλοβέλ, καὶ ὅν κατὰ τύχην μὰς ἤρρεσκε.

— Κύτταξε, κύτταξε! τί βαθεῖς πολιτικὸς συνδυασμοὺς κατορθώνουν αἱ σημερινὰ νεάνιδες! Καὶ ποῦ κεῖται ὁ περίφημος αὐτὸς πύργος;

— Δὲν ἤμπορῶ νὰ σοῦ δώσω λεπτομερείας. Ὅτι μόνον γνωρίζω, εἶνε ὅτι ἐπιγράφω τὰ γράμματά μου εἰς τὸ κτῆμα Κερμάς, διὰ τοῦ Κογκαρνώ, εἰς Φινιστέριον.

— Διὰ τοῦ Κογκαρνώ; Λαμπρά! Αἱ πληροφορίες σου μυρίζουν κάπως ψάρι παστόν, καὶ ἡ μυρωδιὰ αὐτὴ με πείθει. Πότε ἀναχωροῦμεν;

— Με περιπαίζεις ἢ σοβαρὰ ὀμιλεῖς;

— Σοβαρώτατα. Δεκαπέντε ἡμερῶν ἐκδρομὴ εἰς τὴν Βρετάνην μαζί σου θὰ μ' εὐχαριστήσῃ πολὺ καὶ θὰ μοῦ κάμῃ καὶ καλόν. Ἐνα μόνον ὄρον σοῦ θέτω. Ἐπειδὴ πιθανόν εἶνε ὅτι τὸ κτῆμα αὐτὸ δὲν θὰ μοῦ ἀρέσῃ, μὴ γράψῃς τίποτε περὶ τῶν σχεδίων σου εἰς τὴν κυρίαν Δεσκλοβέλ.

— Πολὺ καλά.

— Γράψε της μόνον, ὅτι τὸ γράμμα της ἔφθασε καθ' ἣν στιγμὴν ἐσχεδιάζαμεν μίαν μικρὰν ἐκδρομὴν εἰς τὴν Βρετάνην καὶ ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ὑπάγωμεν νὰ τὴν ἰδῶμεν. Ἦμπορεῖς δὲ νὰ προσθέσῃς, ὅτι θὰ ὀμιλήσω με τὸν υἱόν της, καὶ ὅτι εἶμαι διατεθειμένος νὰ τὸν δεχθῶ. Ὅταν δὲ φθάσωμεν ἐκεῖ, οὐδὲ λέξιν! Δὲν πρέπει νὰ γεννησομεν ἐλπίδας, αἱ ὁποῖαι πιθανόν νὰ μὴ πραγματοποιηθῶν.

— Ἠξεύρεις ὅτι πατὴρ ὁμοίος σου δὲν ὑπῆρξεν ἄλλος; Κ' ἔπειτα ἀπορεῖς ὅτι δὲν ἀποφασίζω νὰ ὑποδουλωθῶ εἰς σύζυγον!

— Τότε λοιπὸν πρέπει ν' ἀλλάξω.

— Δοκίμασε, ἂν ἤμπορῃς.

Καὶ ἡ Μαακέλλα, χαίρουσα ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ της, ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἵνα γράψῃ εἰς τὴν κ. Δεσκλοβέλ.

Μετὰ μίαν ἐβδομάδα ὁ κ. Δαρλεμών καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ ἀνεχώρουν διὰ τὸ Κεμπέρ. Τὸ ταξείδιόν των ἦτο ἀληθῆς ἐκδρομὴ· εἶχεν ἕκαστος τὸν ὁδοπορικὸν του σάκκον μόνον, οὐδεμίαν δὲ θαλαμηπόλον τοὺς συνόδευε. Τὴν ἀπλότητα ταύτην ἰδίως ἀπῆτήσεν ὁ κ. Δαρλεμών. Εἶχον δὲ τὸ εὐτύχημα νὰ φθάσωσιν εἰς Κεμπέρ ἡμέραν ἀγορᾶς, καὶ ἐν καιρῷ θαυμασίῳ. Καίτοι εἶχον διέλθει ὀλόκληρον νύκτα ἐπὶ τοῦ σιδηροδρόμου, ἡ Μαακέλλα ἔσυρε τὸν πατέρα της εἰς τὴν πόλιν. Κατεγοητεύθη

δὲ ἐκ τῆς ποικιλίας τῶν ἐνδυμασιῶν καὶ τῶν κεφαλοδέσμων, οὓς εἶδε παρερχομένους ἐνώπιόν της.

Ἀφοῦ διέδραμον τὰς ὁδοὺς, κ' ἐθαύμασαν ἰκανὴν ὥραν τὸν καθεδρικὸν ναόν, κ' ἐπεσκέφθησαν τὸ μουσεῖον, μετέβησαν εἰς τὴν ἀγορὰν ὅπου ἐμάγευσαν ἰδίως τὴν νεάνίδα τὰ ἐπὶ εἰδώλων ἐκτεθειμένα πανηγυρικά ἐνδύματα τοῦ τόπου. Ἡ Μαρκέλλα ἀπεφάσισε νὰ ἐμφανισθῇ εἰς τὸν προσεχῆ χορὸν μετημφιεσμένων ὡς νεόνυμφος τοῦ Πισαρέ, καὶ μετέβη εἰς τὴν προκουμαίαν ἵνα παραγγεῖλῃ τὴν ἐνδυμασίαν της.

Εἶτα ἡ Μαρκέλλα ἐπέστρεφεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἵνα ἀναπαυθῇ, ἐνῶ ὁ κ. Δαρλεμιὼν ἀπῆλθε νὰ συμφωνήσῃ λέμβον, ἐφ' ἧς ἐμελλον τὴν ἐπαύριον νὰ καταπλεύσωσι τὸν Ὀδέ.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἡ Μις Βιργινία Λώμβεϋ ἐλάμβανε τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν:

«Τί ἀτυχή ἔμπνευσιν εἶχες, Μις Βιργινία, νὰ μὴ θελήσης νὰ μᾶς συνοδεύσης! Ἄντι νὰ ἦσαι τώρα μόνη σου εἰς τοὺς Παρισίους καὶ νὰ μᾶς συλλογίζεσαι καὶ νὰ πληττῆς — ἀλλέως κηρύττω ὅτι δὲν ἔχεις καρδίαν — θὰ ἔκαμνες ἐν χαριτωμένον ταξείδιον εἰς μίαν τῶν γραφικωτέρων ἐπαρχιῶν τῆς Γαλλίας. Πόσον ἐλυπήθην ὅτι δὲν ἦσο μαζὺ μας τὴν περασμένην Κυριακὴν, κατὰ τὴν ναυτικὴν ἐκδρομὴν μας!

Ἐταξείδευσε κατὰ μὲ πλοῖον ἰστιοφόρον; Εἶνε ὠραῖον πράγμα καὶ δὲν βλέπω τὴν ὥραν νὰ ξαναρχίσω. Ὁ καιρὸς ἦτο θαυμάσιος: ἥλιος λαμπρὸς, καὶ τόσοσ μόνον ἄνεμος ὅσος ἔφθανε νὰ κινή τὸ μικρὸν μας πλοιάριον. Ὀλισθαίνομεν ἐπὶ τῶν ὑδάτων ὡς βέλος, καὶ τόσοσ ἦσυχα, ἦσυχα, ὥστε, ἂν δὲν ἔφευγον ἐκατέρωθεν αἱ ὄχθαι ἐνώπιόν μας, θὰ ἐνόμιζα ὅτι ἡ λέμβος μας ἔμεινε ἀκίνητος. Αἱ ὄχθαι αὐταὶ εἶνε μγευτικά, ἰδίως καθόσον ἀπομακρύνεται τις ἀπὸ τὸ Κεμπέρ: εἶνε πλήρεις ἀπροσοκῆτων καὶ ἐλικοειδῶν πτυχῶν, αἵτινες μ' ἐνθύμισαν τὴν λίμνην τῶν Τεσσάρων Καντωνίων, καθὼς καὶ οἱ κατάφυτοι λόφοι, οἱ ὁποῖοι ἐπικρέμανται τοῦ ποταμοῦ εἶνε ἀληθῶς ἀξιοὶ τῆς Ἐλβετίας. Ἡξέυρεις δὲ τί σημαίνει τοιοῦτος ἔπαινος ἐκ μέρους μου.

Ἔϊχα σχεδὸν μεθύσει ἀπὸ ἡλιον, ἀέρα, καὶ ποταμόν, καὶ τὸ εὐάρεστον ἐκεῖνο συναίσθημα μ' ἐκοίμιζε τόσοσ τερπνά. Μόνη εὐχαρίστησις ὁμοία με αὐτὴν θὰ ἦνε, ὑποθέτω, νὰ τρέχῃ τις με ἔλκνηθρον ἐπάνω εἰς παχὺ στρῶμα χιόνος. Σὲ φαντάζομαι μειδιῶσαν με τὴν παρομοιωσίν μου, καὶ λέγουσαν: Τί παραδόξους ἰδέας ἔχει αὐτὴ ἡ Μαρκέλλα! Ποῦ εὗρεν ὁμοιότητα μεταξὺ ὠραίου ἥσυχου ποταμίου τῆς Βρετάνης καὶ πεδιάδος ῥωσικῆς, μεταξὺ θερινῆς ἡμέρας τῆς εὐκραοῦς Γαλλίας καὶ τῆς παγερᾶς ἀτμοσφαιρας, τὴν ὁποίαν ἐνθυμίζουσιν ἡ χιών καὶ τὸ ἔλκνηθρον; Ἐγὼ ἐν τούτοις ἐπιμένα εἰς τὴν παρομοιωσίν μου, ἡ ὁποία εἶνε πολὺ βαθεῖα. Μελέτησέ την καὶ θὰ τὴν ἐνοήσης.

Καθ' ὁδὸν ἐπεσκέφθημεν ἐν κτήμα κείμενον εἰς τὸ πλευρὸν λόφου καταφύτου, ὅπου ἀπαντῶνται καὶ ἴχνη ῥωμαϊκῶν ἐρειπίων ἔχει ὠραιοτάτην θέαν πρὸς τὸν ποταμόν, κ' εὐχαρίστως θὰ διέμενα ἐκεῖ δύο τρεῖς μῆνας τοῦ ἔτους. Νὰ ἦτο τόσοσ γραφικὸν καὶ τὸ κτήματῆς Κυρίας Δεσκλοβέλ! Ἐπειτα κατέβημεν τὸν ποταμόν μέχρι τῶν ἐκβολῶν του. Τὸ μικρὸν αὐτὸ ποτάμιον ἔχει, μὰ τὴν ἀλήθειαν, τὸ δικαίωμα νὰ ὀνομάζεται ποταμός, μολοντί δὲν ἔχει τὰ θορυβῶδη του χαρακτηριστικά. Προσωμίσθημεν εἰς τὸν μικρὸν λιμένα τοῦ Βενοδέ, καθαρὸν καὶ γνήσιον βρετανικὸν χωρίον, ὅπου ἐγευματίσαμεν καὶ ἐκοιμήθημεν. Ἴσως καὶ ἐπανελθόμεν ἐδῶ μίαν ἡμέραν, διότι οἱ ἐγχώριοι, τούτέστιν οἱ ἰδιοκτῆται μικροῦ τινος καὶ ἀρκετὰ καλοῦ ξενοδοχείου, με ἔβεβαίωσαν, ὅτι εἰς τὰ περίχωρα ἡμπορεῖ τις νὰ κάμῃ πολλοὺς καὶ ὠραίους περιπάτους.

Ἀφοῦ διενυκτερεύσαμεν ἐξαιρέτα εἰς δωμάτιον καθαρῶτατον, ἀναβαίνομεν μετ' ὀλίγον εἰς τὴν ἄμαξαν καὶ διευθυνόμεθα πρὸς τὸ Φορέστ, ἀπέγον ἐντευθεν μίαν καὶ ἡμίσειαν λεύγην, ἐκεῖθεν δὲ εἰς τὸν πύργον τοῦ Κερμάς. Σὲ φιλῶ πολύ, πολὺ ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔχῃς τὴν περιγραφὴν τῆς ἐπισκέψεώς μας.

Μαρκέλλα.

«Ἡ ἐγχώριος ἐνδυμασία εἶνε χαριστάτη διὰ παιδία: ἀλλ' αἱ γυναῖκες εἶνε ἀσχημῶταται.»
Ἡ ἐφ' ἀμάξης πορεία ὑπῆρξεν: νέα διὰ τὴν νεάνίδα εὐχαρίστησις. Ἐθαύμασε πάντα, ἰδίως δὲ τὴν λαμπρὰν κατάθασιν ἀπὸ τοῦ Φουενὸν πρὸς τὸ Φορέστ. Ἡ ὁδὸς ἐλίσσεται διὰ πυκνοφύλλων καὶ μεγάλων δασῶν ἐκ καστανῶν, δρυῶν καὶ πευκῶν, ἅτινα διαπερῶσι που καὶ που ἐξαιθραὶ πρὸς τὴν ἐν τῷ βάθει τοῦ ὀρίζοντος ἀπλουμένην θάλασσαν. Τὸ χωρίον κεῖται κάτω, ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ὠραίου ὄρμου, ἔχει δὲ ἀξιοθέατον ἐκκλησίαν.

Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν οἱ ὁδοιπόροι μας εὗρέθησαν ἐνώπιον μεγάλης πύλης ἀνοιγομένης πρὸ μακρᾶς φηγοστοιχίας. Ἡ ἄμαξα εἰσῆλθεν εἰς αὐτήν, καὶ μετ' ὀλίγον ἐφάνη βαρὺς λίθινος πύργος, οὗτινος ἡ ἐπεσκευασμένη πρόσοψις ἐδείκνυε τὴν ἀρχαιότητα. Ἄμα ἤκουσε τὸν κρότον τῶν τροχῶν, ἡ Κυρία Δεσκλοβέλ προσέδραμε κ' ἐνηγκαλίσθη τὴν Μαρκέλλαν.

[Ἐπεται συνέχεια].

Νοήσας ὁ Ἐπαμεινώνδας ὅτι ὁ ὑπάσπιστῆς αὐτοῦ ἔλαβε χρήματα πολλὰ παρά τινος αἰχμαλώτου, προσεκάλεσεν αὐτὸν ἐνώπιόν του, καὶ—«Εἰς ἐμὲ μὲν, εἶπεν, ἀπόδος τὴν ἀσπίδα, σὺ δὲ ἀγόρασε καπηλεῖον, ἐν ᾧ νὰ ζήσης τοῦ λοιποῦ: διότι τώρα ὅτε ἐγείνεις εἰς τῶν πλουσίων καὶ μακαρίων, δὲν θὰ ἔχῃς τὴν ὄρεξιν νὰ ἐκτίθῃσαι ὡς πρότερον εἰς τοὺς κινδύνους τῶν μαχῶν.»